

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.018/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (felperesi képviselő címe; eljáró ügyvéd: dr. Zeke László)
Az alperes:	helységi Tankerületi Központ (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Ügyvédi Iroda2 (alperesi képviselő címe; eljáró ügyvéd: dr. Bardi Béla)
A per tárgya:	köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyt érintő ügyeleti díj megfizetésével kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék 15.K.700.943/2025/10. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a 2023. szeptember 1. és 2023. december 31. napjai közötti időszakra előterjesztett 148.214 (száznegyvennyolcezer-kettőszáztizennégy) forint ügyeleti díj iránti igény vonatkozásában hatályon kívül helyezi és e körben az eljárást megszünteti. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 88.900 (nyolcvannyolcezer-kilencszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A peres felek között a 2023. szeptember 1. napjától fennálló közalkalmazotti jogviszony a pedagógusok új életpályájáról szóló 2023. évi LII. törvény (a továbbiakban: Púétv.) 158. § (1) bekezdés a) pontja alapján 2024. január 1. napjával ex lege köznevelési foglalkoztatotti jogviszonnyá alakult át. Az alperes a felperest 2024. augusztus 26. és 2025. június 30. napjai közötti időszakban határozott időtartamra szóló kinevezéssel, 326.094 forint alapilletmény megállapításával, Pedagógus. II. fokozatban, heti 20 munkaórában kollégiumi nevelőtanár munkakörben foglalkoztatta; az alapilletményét 2025. január 1. napjától 388.008 forintban állapította meg.

[2] A felperes 2024. január 1. napjától 2025. június 30. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) éjszakai, hétvégi és hétvégi éjszakai ügyeletet is ellátott, melynek ellenértékét az alperes a heti 20 munkaórás részmunkaidős foglalkoztatásának figyelembevétele nélkül fizette meg.

A kereset, a védírat

[3] A felperes módosított keresetében az alperest a 2023. szeptember 1. napjától 2025. június 30. napjáig terjedő időszakra – a Púétv. 103. § (6) bekezdésére hivatkozással – 2025. március 6. napjától számítandó késedelmi kamattal növelt 1.122.852 forint ügyeleti díj megfizetésére kérte kötelezni. Előadta, hogy az általa megjelölt időszakban éjszakai, hétvégi és hétvégi éjszakai ügyeletet is ellátott, amelynek ellenértékét az alperes a részmunkaidős foglalkoztatást figyelmen kívül hagyva határozta meg, és aszerint az általa számíthatóhoz képest alacsonyabb összegben egyenlítette ki. Kereseti kérelme összecszerűségének alátámasztására 6/F/1. sorszám alatt táblázati kimutatást csatolt.

[4] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerűségét is vitatva. Hivatkozása szerint a felperes által megjelölt számítási mód téves; annak jogszabályi alapja hiányzik; az irányadó jogszabályi rendelkezések értelmében ügyeleti díj és illetménypótlék egyidejű alkalmazására nincs lehetőség; a felperest ügyeleti díj, nem pótlék illeti meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest – a módosított kereset szerinti – 1.122.852 forint megfizetésére kötelezte; azonban a késedelmi kamatfizetés kezdőnapját – a kereseti kérelemről eltérően – 2025. július 1. napjában határozta meg. Döntését a Púétv. 3. § 12., 16., 17. és 98. pontjaira, 76. § (2) bekezdésére, 97. § (1) bekezdésére, 98. § (1) bekezdés c) pontjára, (7) bekezdés b) pontjára, 103. § (1)-(6) bekezdéseire, 158. § (1) bekezdésére, 1. számú mellékletének 8. pontjára, 3. számú mellékletére, a nemzeti köznevelésről szóló 2011.

évi CXCV. törvény 94. § (4) bekezdés g) pontjára, a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 110. § (2) bekezdésére, a 2023. szeptember 1. napjától 2023. december 31. napjáig hatályban volt, a pedagógusok előmeneteli rendszeréről és a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény köznevelési intézményekben történő végrehajtásáról szóló 326/2013. (VIII. 30.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kjt. vhr.) 33. § (1) bekezdés a) pontjára, (2), (5), (6) bekezdéseire, a pedagógusok új életpályájáról szóló 2023. évi LII. törvény végrehajtásáról szóló 401/2023. (VIII. 30.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Púétv. vhr.) (4a) bekezdésére, valamint az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakra alapította. A perbeli időszaknak a 2023. szeptember 1. és 2025. június 30. napjai közötti időszakot tekintette. Rögzítette, hogy a peres felek a 2023. szeptember 1. és 2023. december 31. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: 1. kereseti időszak) közalkalmazotti, a 2024. január 1. és 2025. június 30. napjai közötti időszakban (perbeli időszakban) köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyban álltak egymással; a felperes foglalkoztatására mindvégig heti 20 munkaóra részmunkaidőben került sor. A perben nem volt vitatott, hogy a felperes a keresettel érintett időszakban éjszakai, hétvégi és hétvégi éjszakai ügyeletet látott el, mint ahogyan az sem, hogy e tevékenység ellátásáért díjazás illeti meg; a jogvita tárgyát csupán az képezte, hogy az ügyeleti díj mértékét mely jogszabályi rendelkezések alapján és hogyan kell számítani. Rögzítette továbbá: figyelemmel arra, hogy a peres felek a közalkalmazotti jogviszonyuk fennállása alatti 1. kereseti időszakot érintően is a Púétv. rendelkezéseit kívánták alkalmazni, holott ekkor még a Kjt.vhr. volt hatályban; a felperesre nézve kedvezőbb jogszabályi előírások alkalmazására irányuló közös akarat a bíróságot köti, ezért az ügyeleti díj mértékének teljes időszakra vonatkozó meghatározása során a Púétv. rendelkezései irányadók. Kiemelte, hogy az Alaptörvény 28. cikkéből következik, hogy a részmunkaidőben foglalkoztatottakat a teljes munkaidőben alkalmazottakhoz képest hátrányos megkülönböztetésben részesíteni nem lehet; így az egy órára eső munkavégzésükért – a részmunkaidőn túli különbségtételen felül – arányaiban kisebb összegű javadalmazásban nem részesülhetnek. A Púétv. 103. § (2) bekezdése a 98. § (7) bekezdésének megfelelő módon történő értelmezését írja elő. A 401/2023. Korm. rendelet (4a) bekezdése – helyesen 90. § (4a) bekezdése – akként rendelkezik, hogy amennyiben a pedagógus részmunkaidőben dolgozik, a tartós pótlékok részére a részmunkaidővel csökkentett munkaidővel arányosan járnak. A Púétv. 1. számú melléklete a munkaidőt illető előírásokat a teljes munkaidőben foglalkoztatottakra tartalmaz; a részmunkaidősök heti munkaidejére vonatkozó adatok e táblázatban nem szerepelnek; nem is szerepelhetnek, hiszen azok a kinevezési okiratban szabadon és egyedileg határozhatók meg.

[6] Az elsőfokú bíróság a kamatfizetés kezdőidőpontját – a felperes által megjelölt időponttól eltérően – a késedelembe esés napjától, 2025. július 1-jétől állapította meg.

[7] tanúl tanú kihallgatásától a peres felek jogviszonyt érintő releváns körülményekre tett egybehangzó nyilatkozataira figyelemmel eltekintett.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását; másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte. Jogszabálysértésként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését, 346. § (4), (5) bekezdéseit, a Púétv. 103. § (3)-(6) bekezdéseit, valamint az Alaptörvény 28. cikkét jelölte meg. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a 401/2023. Korm. rendelet

irányadó rendelkezését tévesen, hiányosan hívta fel; ítéletéből a jogszabályhely pontos megjelölése hiányzik. A tényállást hiányosan állapította meg; a perbeli tények, bizonyítékok értékelését elmulasztotta; az ítéletének indokolása nem egyediesített, emellett iratellenes és ellentmondásos. Az ügyeleti díj és pótlék egyidejű alkalmazására nincs lehetőség; a törvényszék döntésében nem adott érdemi választ arra, hogy az átalánydíjat miért minősítette illetménypótléknak; az absztrakt jogértelmezése a norma egységét veszélyezteti.

[9] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg; a bizonyítékokat megfelelően értékelte; az érdemi döntésének okszerű és jogszerű indokát adta. Álláspontja szerint az alperes által kimunkált számítási mód téves; ugyanazon munkafeladat ellátása esetén a teljes- és részmunkaidős foglalkoztatottak ügyeleti díjának számításakor – a munkaidő tartamát leszámítva – különbséget tenni nem lehet; az alperes gyakorlata diszkriminatív.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[10] A fellebbezés túlnyomórészt alaptalan.

[11] A Fővárosi Ítéltábla a kereseti kérelemre tekintettel két – a jogszabályi rendelkezések változása folytán – elkülönülő (a 2023. szeptember 1. és 2023. december 1. napjai közötti 1. kereseti és a 2024. január 1. és 2025. június 30. napjai közé eső perbeli) időszakot vizsgált; és mindenekelőtt abban a kérdésben foglalt állást, hogy a fellebbezéssel támadott ítélet, illetve az annak meghozatalával végződő elsőfokú eljárás nem szenved-e olyan súlyos eljárási hibában, ami a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 110. § (1) bekezdése alapján abszolút hatályon kívül helyezési ok; avagy a Kp. 110. § (2) bekezdésében foglaltak alkalmazásával mérlegelés útján megállapítható-e az elsőfokú eljárás során elkövetett lényeges, a fellebbezési eljárásban nem orvosolható eljárásjogi szabálysértés. A fenti esetek bármelyikének megvalósulása ugyanis az ügy érdemi elbírálásának objektív akadályát képezi, valamint azt eredményezi, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, – szükség esetén – a garanciális eljárásjogi szabályok biztosítása érdekében az elsőfokú eljárás megismétlését rendeli el.

[12] Az ítéltábla e vizsgálat során megállapította, hogy a perbeli esetben a Kp. 110. § (1) bekezdésében foglalt abszolút hatályon kívül helyezési ok nem állt fenn, azonban a Kp. 110. § (2) bekezdésében foglalt feltétel – az 1. kereseti időszak vonatkozásában – az alábbiak szerint megvalósult.

[13] A perben nem volt vitatott, hogy a peres felek közötti jogviszony foglalkoztatásra irányult. Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan hivatkozott arra, hogy a hazai munkajogi

szabályozás elsődleges forrása az Mt., ami a foglalkoztatási jogviszonyokat, a felek jogait és kötelezettségeit átfogóan szabályozza. A jogalkotó a Púétv.-t 2024. január 1. napján léptette hatályba, a rendelkezéseibe alapvetően – más jogállási törvényekhez hasonlóan – az Mt. szabályait építette be, ugyanakkor a 127. § (1) bekezdésében akként rendelkezett, hogy a munkáltató és a köznevelési foglalkoztatott az e jogviszonyból származó igénye érvényesítése érdekében közigazgatási pert indíthat; ezáltal rögzítve, hogy a pedagógusok által kezdeményezett jogviták elbírálása 2024. január 1. napjától a közigazgatási bíróságok hatáskörébe került.

[14] A felperes az ügyeleti díj megfizetése iránti igényét az 1. kereseti és a perbeli időszakra egyaránt érvényesíteni kívánta; az elsőfokú bíróság e körben észlelte, hogy az 1. kereseti időszakban a Púétv. még nem volt hatályban, azonban e körülménynek – a felek e törvény szabályainak alkalmazására irányuló közös szándékára hivatkozással – jelentőséget nem tulajdonított. E lényeges eljárási szabálysértés a döntése érdemére – az alábbiak ok folytán – kihatott.

[15] A hatályos jogszabályi rendelkezések alkalmazásának kötelezettsége a jogállamiság alapköve, amely előírja, hogy a jogalkalmazó szervek (bíróságok, hatóságok) és a jogalanyok az adott időpontban érvényben és hatályban lévő jogszabályok szerint járjanak el. E szabályok mindenkire nézve kötelezőek; rendelkezéseik alkalmazása kötelezettség, nem választás kérdése. Az időbeli hatály azt jelenti, hogy az eljárásokban a tényállás megvalósulásakor, illetőleg a döntés meghozatalakor hatályos jogot kell alkalmazni; aminek alapvető feltétele az adott jogszabály hivatalos kihirdetése; annak hiányában az abban foglalt rendelkezések kötelező erővel nem bírnak.

[16] Mindezek alapján az ítéltábla megállapította: az elsőfokú bíróság – a hatályos jog kötelező alkalmazásának szabályától eltérve és az időbeli hatály korlátaitól eltekintve – tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a peres felek egyező akaratukkal a keresetben megjelölt időszak egészére a Púétv. alkalmazását kiköthették; továbbá arról is tévesen foglalt állást, hogy a felek – felperesre nézve kedvezőbb szabályok alkalmazására irányuló – közös akarata a bíróságot köti, hiszen az 1. kereseti időszakban a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény és az elsőfokú bíróság által is felhívott Kjt. vhr. volt hatályban, azok alkalmazásától az elsőfokú bíróság nem tekinthetett volna el; a Púétv. szabályait – a fentiekből következően – irányadónak kizárólag a perbeli időszak vonatkozásában minősíthette volna.

[17] Az ítéltábla mindezek alapján az 1. kereseti időszakot érintő elsőfokú ítéleti tényállást mellőzte; ugyanakkor a törvényszék által elkövetett lényeges eljárásjogi szabálysértést – szintén hatáskör hiányában – orvosolni nem tudta, ezért az elsőfokú ítéletet az 1. kereseti időszakot érintő részében a Kp. 110. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az eljárást e körben a Kp. 48. § (1) bekezdés b) pontra figyelemmel a Kp. 81.§ (1) bekezdés a) pontja alapján megszüntette. Rögzíti, hogy a hatályon kívül helyező rendelkezés 148.214 forint ügyeleti díj iránti követelést érint, amit a 2023. szeptember 1. és 2023.

december 31. közötti időszakra eső 92.841 forint éjszakai, 23.874. forint hétvégi és 31.499 forint hétvégi éjszakai díjak összegének összeadása eredményezett.

[18] Ezt követően az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének perbeli időszakra eső döntését a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor figyelembe vette, hogy az alperes fellebbezésében eljárási- és anyagi jogi jogszabálysértést egyaránt állított, ugyanakkor az elsőfokú ítéleti marasztalás összegét a jogalap fennállása esetére nem vitatta. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást – a perbeli időszakot érintően – a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette, a tényállásból levont jogkövetkeztetése és érdemi döntése – annak indokolását is beleértve – az alább kifejtett pontosítással helytálló. E körben a fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki:

[19] A Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján a fellebbezés a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően tartalmazza a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér. A Kp. 104. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a fellebbezés vizsgálata során a keresetlevél vizsgálatának szabályai szerint jár el. Ha a fellebbezés nem felel meg a 100. § (2) bekezdésében foglaltaknak, vagy más okból kiegészítésre, kijavításra szorul, az elnök intézkedik a hiányok pótlása iránt. A 100. § (2) bekezdés b) pontja tekintetében hiánypótlásnak nincs helye. A Kp. 104. § (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezésben tartalmilag helyesen történik hivatkozás a jogszabálysértés tényére, de a megsértett jogszabályhely megjelölése téves, ezen okból a fellebbezés nem utasítható vissza. A Kúria a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontját értelmezve a Kf.VII.39.266/2021/11. számú ítéletében kifejtette, hogy a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. A Kúria már korábban (Kfv.VII.37.422/2020/8., Kfv.VII.37.651/2020/6.) rámutatott arra, hogy ezeknek az együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokai is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén ugyanis a Kúria nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzszt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit. A Kúria ezen álláspontját számos, például a Kfv.III.45.002/2024/6. számú ítéletében is fenntartotta, és alkalmazta.

[20] Az alperes fellebbezésében eljárásjogi kifogásként elsőként a tényállás hiányos és téves megállapítására hivatkozott, azonban azzal összefüggésben megsértett jogszabályhelyet nem jelölt meg. Erre figyelemmel az ítéltábla a tényállás hiányosságára alapított eljárásjogi szempontú vizsgálatot nem végezhetette el; e körben megjegyzi továbbá, hogy a perbeli esetben eljáró törvényszék széleskörű bizonyítást folytatott le, amely során a felek nyilatkozatait és a szükséges okirati bizonyítékokat beszerezte, a felperes személyes meghallgatását és a

tanúkihallgatásokat foganatosította, ezért a tényállás megállapítása körében mulasztás egyébként sem terheli.

[21] Az alperes fellebbezésében eljárási kifogásként a Pp. 279. § (1) bekezdésének, valamint a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseinek megsértését is állította.

[22] A Pp. 346. § (4)-(5) bekezdései szerint az ítélet indokolása a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmeit, nyilatkozatait és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a jogi indokolást tartalmazza. A jogi indokolásban a bíróság az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését rögzíti, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak fogadott el, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a feljánlott bizonyítást mellőzte. Az indokolási kötelezettség megsértését – ahogy arra a Kúria több határozatában (Kf.VII.39.301/2020/3., Kf.VII.39.245/2020/4., Kfv.VII.37.573/2020/5., Kf.VII.39.231/2021/5. stb.) is rámutatott, – pusztán azon az alapon nem lehet megállapítani, hogy a fél a támadott ítéletben szereplő érvekkel és jogértelmezéssel nem ért egyet.

[23] A másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Kp. 79. § (2) bekezdésével és a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyítékértékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint az azokkal kapcsolatos fellebbezési érvelés vizsgálatára terjedhetett ki. Amennyiben a fellebbezés az elsőfokú bíróság által figyelembe vett adatok valóságát és az értékelés, mérlegelés megalapozottságát, okszerűségét nem dönti meg, azaz, ha az elsőfokú bíróság a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte, és a mérlegelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre nem jutott, az ítélete ezen megállapításainak felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

[24] Az alperes fellebbezésében a bizonyítékok egybevetését és azok értékelését vitatta, valamint álláspontja szerint az ítélet egyediesített indokolást sem tartalmazott. Amennyiben a fél számára az indokolás nem meggyőző, nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az adott, alkalmazott anyagi, illetve eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából. Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III. 01.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie, és nem minden egyes részletre (Kf.VII.38.187/2021/11.). Az ítéltábla ennek tükrében

megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi érvelés az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének megfelelt, a Kp. 78. § (2) bekezdésében, 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében, 346. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltakat nem sértette meg, az alperesi hivatkozások az ítélet – lényeges eljárási szabálysértésen alapuló – hatályon kívül helyezését nem indokolták.

[25] Az ítéltábla ezt követően az elsőfokú ítélet anyagi jogi jogszabályoknak való megfelelését vizsgálta.

[26] A perbeli jogvita tárgyát a köznevelési alkalmazotti jogviszony keretében részmunkaidőben foglalkoztatott felperes ügyeleti díjra való jogosultságának megállapításával – konkrétan e díj számításával – összefüggő jogkérdés megválaszolása képezte; amely a bíróság részéről jogértelmezést igényelt.

[27] A Púétv. a pedagógusok személyi juttatása meghatározásakor az illetmény terminológiát használja (II. fejezet 13. pont), melyen felül a pedagógust – többek között – az ügyelet ellátásáért a Púétv. 103. § (3) bekezdése alapján átalánydíjazás illeti meg, amely magában foglalja a rendelkezésre állásért és a munkavégzésért járó díjazást. A 2025. évi tanárbéremelésről és az ahhoz nyújtott központi költségvetési támogatásról szóló 453/2024. (II. 30.) Korm. rendelet tanárbér és tanárbéren felüli (a Púétv. alapján kifizetett többlettanítási óradíj, eseti pótlékok, ügyeleti és készenléti díj, ösztönzési keresetkiegészítés, jutalom, munkáltató által biztosított céljuttatás) juttatásokat említ. Mindebből az következik, hogy az ügyeleti díj egy olyan személyi juttatás, ami az érintettet az alapilletményen (tanárbéren) felül illeti meg. A Púétv. a köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyban teljes vagy részmunkaidős foglalkoztatást határol el, melynek függvényében az egy órára járó illetmény megállapítása eltér [Púétv. 98. § (7) bekezdés]. Ha a köznevelési foglalkoztatotti jogviszony részmunkaidőben történő foglalkoztatásra jön létre, az egyébként járó havi illetményt arányosan csökkenteni kell. A felperes alapilletménye a részmunkaidős foglalkoztatására figyelemmel került meghatározásra, ami tehát azon az elven nyugszik, hogy a teljes és részmunkaidőben foglalkoztatottak óradíja azonos, a végösszeg pusztán a teljesített óraszámok függvényében differenciált. Ez a szabályozási logika konform a munkajogi szabályozásban általános alapelvként érvényesülő „egyenlő munkáért egyenlő bér” elvével, miszerint a foglalkoztatottak az azonos vagy egyenértékű munkáért védett tulajdonságon alapuló megkülönböztetés nélkül azonos díjazást (alapbér, bónusz, ügyeleti, készenléti díj, egyéb juttatások) kapjanak. A munka értékét objektív szempontok (szakképzettség, tapasztalat, felelősség, munkakörülmények) határozzák meg, ezen elv alapján az illetményt – beleértve az ügyeleti díj mértékét is – pusztán azon okból, hogy a felperes részmunkaidőben foglalkoztatottnak minősül, a teljes munkaidőben foglalkoztatottakhoz képest hátrányosan megállapítani nem lehet; az egy órára eső díjat azonos összegben kell meghatározni.

[28] A perbeli esetben nem volt vitatott, hogy a felperest az általa megjelölt időpontokban és esetszámban, valamint az általa feltüntetett százalékos mértékben ügyeleti díj megilleti; a vita tárgyát az képezte, hogy esetében az egy munkaóra eső díj mértéke miként/milyen összegben állapítható meg. Ez utóbbi körben a felek álláspontja abban sem tért el, hogy az egy órára járó óradíj megállapításához a köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyban álló havi illetményét kell alapul venni. A felek közötti perbeli jogvita

kizárólag abban a körben bontakozott ki, hogy az ügyeleti díj egy órára eső mértékének meghatározása során (a Púétv. irányadó rendelkezéseinek alkalmazásakor) a teljes és részmunkaidőben foglalkoztatottak esetében különbséget kell-e/lehet-e tenni.

[29] Az alperes a per során mindvégig arra az álláspontra helyezkedett, hogy az egy órára eső díj megállapítása kapcsán mindkét foglalkoztatotti körre ugyanazon szabályok vonatkoznak; aszerint az ügyeleti díjat pedagógus esetén az általa betöltött munkakörre az 1. mellékletben meghatározott óraszám, többes munkakör betöltése esetén a munkakörökhöz tartozó óraszámok átlaga 4,33-mal szorozott összegével osztva kell meghatározni. Ezzel szemben a felperes következetesen azt állította, hogy amennyiben a bíróság az ügyeleti díj számítását az alperes által megjelöltek szerint fogadná el, úgy az azonos munkaóraszám teljesítése ellenére a részmunkaidős foglalkoztatottak diszkriminációját megvalósító, „az egyenlő munkáért egyenlő bér” elve sérelmével járó alperesi gyakorlatot támogatná. Az óradíj ezen számítási módszertan tükrében – egy hónap (például 2024. április) bérszámfejtését alapul véve – akként alakul, hogy az alperes az alapilletményt (326.094 forint) $30 \times 4,33$ hányadosával, míg a felperes $15 \times 4,33$ hányadosával osztotta, majd ezt követően a végeredményt az adott ügyelettípushoz tartozó %-os arány (50%-60%-150%) és az esetszám szorzataként határozta meg.

[30] Az ítéltábla a Púétv. 98. § (7) és a 2024. május 11-től hatályos (9) bekezdései, továbbá 103. § (3)-(6) bekezdései értelmezését érintően egyetértett az elsőfokú ítélettel, miszerint az alperes által végzett számítási módszertan nem lehet helytálló, mivel a részmunkaidős foglalkoztatást a felperes hátrányára kétszeresen (egyrészt az alapul vett alapilletmény, másrészt az ügyeleti alapóradíj hányadosának meghatározásakor, mikor utóbbinál a képlet törtösszege számlálójában a 30 szerepelteti) értékelte.

[31] Az alperes fellebbezésében ugyan helytállóan érvelt azzal, hogy a jogalkotó az ügyeleti díj meghatározása során átalánydíjazást, nem pedig pótlékot említ. E meghatározás elvétése azonban az érdemi döntésre kihatással a fent kifejtettek függvényében nem volt.

[32] Az alperes fellebbezésében az Alaptörvény 28. cikkének megsértését is állította. E cikk a jogszabályok szövegének Alaptörvénnyel összhangban történő értelmezését írja elő. Az alperes az alapjogi sérelem körében konkrét nyilatkozatot nem tett, nem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság a 28. cikket mely módon sértette meg, erre figyelemmel az alapjogi kifogása szintén nem foghatott helyt. A másodfokú bíróság e körben szükségesnek tartja megjegyezni, hogy az elsőfokú ítélet jogkövetkeztetése kifejezetten megfelel az alapjogi garanciáknak és a józan észnek, a jogalkotó szándéka sem irányulhatott a részmunkaidő foglalkoztatottak óradíjának kétszeres csökkentésére.

[33] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a perbeli időszak vonatkozásában a fenti pontosítással a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[34] A másodfokú bíróság az alperest a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (2) bekezdésére, 3. § (2) bekezdésére figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét 35.000 forint óradíjra tekintettel és 2 munkaóra teljesítmény figyelembevételével megfelelőnek ítélte. Az elsőfokú ítélet részbeni hatályon kívül helyezésére figyelemmel az alperest másodfokú perköltség megillethette volna, azonban az eljárás során perköltséget nem számított fel, így annak viseléséről a másodfokú bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

[35] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték (77.971 forint) az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad, míg az eljárás megszüntetését érintő rendelkezés az Itv. 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes.

[36] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[37] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 18.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró